

Arrest

nr. 269 334 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DE KEERE
Vogelmarkt 31A
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbekende nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DE KEERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 november 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: A. (...), Voornaam: E. (...)

Geboortedatum: (...) 1985

Geboorteplaats: P. (...)

Nationaliteit: Kroatië

ALIAS:

- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Kroatië
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te N. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te N. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Kroatië
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...) onderdaan van Kroatië
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- A. (...) E. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- G. (...) E. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- G. (...) V. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- G. (...) V. (...), geboren op (...) 1984 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro
- G. (...) V. (...), geboren op (...) 1985 te P. (...), onderdaan van Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 12.01.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan brand-opzettelijk van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 09.07.2021. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij een partner en 2 kinderen (beiden °2013) zou hebben die de Belgische nationaliteit zouden hebben. Hoewel betrokkene een poging heeft gedaan om zijn kinderen te erkennen is deze erkenning niet geregistreerd in het rijksregister. De band tussen betrokkene en zijn kinderen is dus niet administratief vastgelegd, wel krijgt betrokkene bezoek van zijn gezin in de gevangenis. Op 12.01.2017 werd de aanvraag van betrokkene tot gezinshereniging geweigerd omwille van het feit dat betrokkene was onderworpen aan een inreisverbod. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van het inreisverbod aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor de woon-of verblijfplaats in het buitenland van betrokkene. Dit is niet gebeurd. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Gezien het geldende inreisverbod heeft betrokkene toch gepoogd de kinderen te erkennen dd. 30.05.2013 terwijl hij zou moeten weten dat het voortzetten van het gezinsleven met de kinderen op het grondgebied van België een precair karakter zou kennen. Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarigen buitengewoon afhankelijk zijn van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van de inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België. Bovendien brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn minderjarige Belgische kinderen en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een familieleven met de kinderen in België te ontwikkelen. Daarnaast zou betrokkene ouders en drie of vier broers op het grondgebied hebben. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Hoe dan ook, de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. Gezien de talrijke veroordelingen zijn er ernstige redenen van openbare orde die het bevel het grondgebied te verlaten ten aanzien van

betrokkene rechtvaardigen, de samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treedt. Een schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Betrokkene heeft samen met zijn ouders als minderjarige en als meerderjarige verscheidene malen asiel aangevraagd in België en in Duitsland. Zijn aanvragen werden telkens negatief afgesloten. Een schending van artikel 3 EVRM wordt evenmin aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 06.07.2021 in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.04.2021, 20.08.2018, 03.11.2016, 26.07.2016, 24.04.2015, 11.04.2014, 05.06.2014, 10.04.2014, 15.05.2013, 16.11.2012. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2018.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, als dader of mededader, feiten waarvoor hij op 12.01.2021 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan brand-opzettelijk van roerende goederen, bij nacht, aan diefstal, feiten waarvoor hij op 06.12.2017 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar en van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 31.01.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot afpersing, bij nacht, feit waarvoor hij op 23.04.2015 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 09.03.2015 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 15.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaar.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, feit waarvoor hij op 13.10.2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 21.06.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

Gelet op de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: "het EVRM"), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "de vreemdelingenwet"), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"7.1.

Dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het administratief dossier.

Uit het administratief zou niet blijken dat de ouderschapsband tussen verzoeker en zijn minderjarige Belgische kinderen werd geregistreerd. In de beslissing is te lezen dat de kinderen niet zouden erkend zijn.

Nochtans blijkt duidelijk uit de afschriften/uittreksels van de geboorteaktes van de minderjarige kinderen dat de erkenning wel degelijk werd geregistreerd (stuk 3).

De wettelijke ouderschapsband is dan ook een feit.

Ook in de zaak gekend onder rolnummer 261.432 werd door verzoeker het stuk 3 overgemaakt. Men kan dan ook niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de juridische afstammingsband.

De bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen een vader en zijn kind van 8-jarige leeftijd dient te worden vermoed in geval van een geregistreerde ouderschapsband, en de beslissingnemende overheid moet concrete elementen aanhalen in haar motivering om aan te tonen dat er geen buitengewone of bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, quod non.

Een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en betrokkene bestaat bovendien wel degelijk.

Verzoeker nam de dagelijkse zorgen op zich voor de kinderen, ondermeer wanneer zijn partner (en moeder van de kinderen) ging werken.

Ook tijdens het verblijf in de gevangenis bezochten de kinderen regelmatig verzoeker (wat ook duidelijk blijkt uit het dossier en tevens uit de bestreden beslissing).

Dat de beslissingnemende overheid tevens volledig buiten beschouwing laat dat verzoeker geen gekende nationaliteit heeft (welke duidelijk blijkt uit het administratief dossier (ondermeer de vele gefaalde readmissieaanvragen)) zodat absoluut niet duidelijk is naar welk land verzoeker zou kunnen worden gerepatriëerd worden, laat staan de mogelijkheden voor verzoeker en zijn kinderen om de gezinscel te reloceren of een betekenisvol gezinsleven te kunnen beleven zonder een verblijf in België.

7.2.

Terwijl een beslissingnemende overheid conform het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen bij de feitenvinding en haar beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding.

Ook het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stipuleert dat overheden zorgvuldig dienen op te treden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de “annulatierechter” niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd de na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (Rvs 25 november 2014, nr. 229.301, RvS 25 oktober 2010, nr. 208.384, rVS 8 september 2008, nr 186.088, RvS 14 juli 2008, nr. 185.388,...).

Terwijl de beslissingnemende overheid (opnieuw) in haar aangevochten beslissing stelt dat

“Hoewel betrokkene een poging heeft gedaan om zijn kinderen te erkennen is deze erkenning niet geregistreerd in het rijksregister. De band tussen betrokkene en zijn kinderen is dus niet administratief vastgelegd”

Terwijl door verzoeker wordt aangetoond dat er wel degelijk een geregistreerde ouderschapsband is (stuk 3) zodat duidelijk sprake is van een incorrecte feitenvinding.

Terwijl ook is komen vast te staan dat beslissingnemende overheid perfect op de hoogte is van de erkenning gezien het stuk reeds werd meegedeeld aan haar door het instellen op 31/5/2021 van het annulatieberoep gekend onder rolnummer 261.432.

Terwijl geen enkel onderzoek blijkt uit het administratief dossier naar de concrete familiale situatie, noch uit de motivering van de bestreden beslissing enige overweging blijkt met betrekking tot de concrete familiale situatie, zodat niet afdoende rekening werd gehouden met de (hogere) belangen van de betrokken minderjarige kinderen en de impact op het gezinsleven.

7.3.

Zodat er sprake is van een schending van het de Algemene Beginselen van Behoor Bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu worden de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel weerspiegelt hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing foutief motiveert dat er geen ouderschapsband bestaat tussen verzoeker en zijn twee minderjarige kinderen. Hij stelt dat uit de afschriften/uitreksels van de geboorteakte van de kinderen, die hij in het kader van de huidige procedure voorlegt, blijkt dat hij de kinderen heeft erkend en dit zodanig werd geregistreerd.

Nog daargelaten of dit al dan niet het geval is, bemerkt de Raad dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing ook motiveert vanuit het standpunt als zou deze ouderschapsband tussen verzoeker en zijn kinderen wel vast staan. De bestreden beslissing stelt immers dat wanneer de administratieve ouderschapsband wel bestaat, dit alsnog niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. De gemachtigde motiveert dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Verzoeker geeft te kennen zich niet te kunnen vinden in deze beoordeling. Hij betoogt dat de bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn achtjarige kinderen dient te worden vermoed in geval van een geregistreerde ouderschapsband. Verzoeker poneert dat de administratieve overheid concrete elementen moet aanbrengen die aantonen dat er geen buitengewone of bijzondere afhankelijkheidsrelatie zou bestaan. Hij besluit dat er weldegelijk een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn kinderen. Hij stelt dat hij de dagelijkse zorg voor de kinderen op zich neemt wanneer zijn partner gaat werken en dat hij tijdens zijn verblijf in de gevangenis regelmatig bezoek krijgt van zijn kinderen. Verzoeker beklaagt dat er geen enkel onderzoek is gevoerd naar zijn concrete familiale situatie, zodat geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen en de impact op zijn gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. *EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83*) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. *RvS 22 december 2010, nr. 210.029*), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoeker die de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient zelf minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. *EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93*).

Het gezinsleven tussen een vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: “het EHRM”) verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van de ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (cf. *EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35*). Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren. Hierbij kan onder meer worden gekeken naar de aard en duur van de relatie met de ouders, naar de geleverde bijdragen in de opvoeding en opvang van het kind, naar de kwaliteit en kwantiteit van het contact tussen het kind en de ouder, enzovoort (cf. *EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30*).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder een deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de impact op het gezinsleven van verzoeker. Verweerder benadrukt dat hij bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder correct dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hij toch is nagegaan of verzoeker zich op de band met zijn kinderen kan beroepen om zijn verblijf te bestendigen. Verweerder motiveert hierbij rekening te hebben gehouden met de belangen van de kinderen. In de bestreden beslissing is nagegaan of zulke afhankelijkheidsrelatie, die vereist dat een afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker wordt toegestaan, bestaat. De gemachtigde oordeelt dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen vader en kind. Deze beoordeling wordt door de Raad niet kennelijk onredelijk geacht.

Verzoeker betwist deze beoordeling en stelt dat zulke afhankelijkheidsrelatie tussen een vader en zijn minderjarige kinderen wordt vermoed, waardoor verweerder zelf concrete elementen moet aanhalen om aan te tonen dat zulke afhankelijkheidsrelatie niet bestaat.

Met betrekking tot de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in hoofde van de minderjarige kinderen, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende:

“Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat de minderjarigen buitengewoon afhankelijk zijn van betrokkene. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen de Belgische nationaliteit heeft en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en partner aan betrokkene in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen of de termijn van de inreisverbod heeft gerespecteerd en hij legaal kan terugkeren naar België.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde passende elementen aanhaalt om te besluiten dat er geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen bestaat. Verweerder motiveert dat er geen aanwijzingen in het administratief dossier zijn die erop wijzen dat de aanwezigheid van verzoeker in België onontbeerlijk is om het vaderschap van de kinderen te ontplooiën. Verder blijkt geenszins dat de moeder van de kinderen niet in staat is om voor hen te kunnen zorgen. De kinderen kunnen volgens de gemachtigde contact onderhouden met hun vader via moderne communicatiemiddelen of aan de hand van occasionele bezoeken in het buitenland.

Verzoeker stelt dat er weldegelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat, nu hij de dagelijkse zorgen voor de kinderen op zich neemt wanneer zijn partner gaat werken en omdat de kinderen hem regelmatig bezoeken tijdens zijn verblijf in de gevangenis. Met dit betoog weerlegt verzoeker echter niet dat het voor de moeder van de kinderen niet mogelijk zou zijn om de zorg voor de kinderen op zich te nemen of dat het onmogelijk zou zijn om een contactregeling te treffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van zijn kinderen en hun moeder aan verzoeker in het buitenland. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat zijn aanvraag tot gezinshereniging op 12 januari 2017 werd geweigerd omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Dat inreisverbod is heden niet opgeheven. Om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen dient er sprake te zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Verweerder motiveerde dat nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige kinderen buitengewoon afhankelijk zijn van verzoeker. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen te bestaan in die zin dat zijn aanwezigheid in het Rijk werkelijk is vereist. Nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. De motivering is niet kennelijk onredelijk, nu verzoeker in de gevangenis verblijft en de moeder van de kinderen in staat is om voor de kinderen te kunnen zorgen. Verweerder heeft op basis van deze overwegingen op redelijke wijze besloten dat er *in casu* niet kan worden gesproken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen.

Verder bemerkt de Raad dat verzoeker er door middel van zijn betoog niet in slaagt om minstens een begin van bewijs aan te brengen betreffende het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er moet tevens worden benadrukt dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke

verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (cf. *EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland*; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756*).

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat verzoeker in het verzoekschrift niet betwist dat hij reeds sinds 2006 (bij tussenpozen) illegaal in België verblijft en niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM betrokkene niet vrijstelt van de verplichting tot het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker vooreerst aan te tonen dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM valt. Er moet *in casu* worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (cf. *EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29*). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Wanneer een vreemdeling een precair verblijf heeft in België, *quod in casu*, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (cf. *EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63*; *EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38*). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de Staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (cf. *F*).

Wat immigratie betreft, oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. *EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23*; *EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74*; *EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43*), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. *EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39*). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (cf. *EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81*; *EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43*; *EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67*). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. *EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70*; *EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70*).

De Raad merkt *in casu* op dat verzoeker volgens de informatie uit het administratief dossier in 2006 voor het eerst België is binnengekomen. Verzoeker beschikte op geen enkel ogenblik over een legaal verblijf in België. Verzoeker dient daarom te weten dat hij zich, op het moment van het stichten van zijn gezin, in een preciaire situatie bevond. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat het bestreden bevel is genomen omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker doet niet de minste poging om aan te tonen dat hij, gelet op de talrijke veroordelingen, de intentie heeft om zijn gedrag te verbeteren. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat gelet op de herhaling van de feiten en de neiging om zijn gedrag verder te zetten, het nemen van een bevel, mede gestoeld op de openbare orde, verantwoord is. Zoals verweerder ook correct motiveert in zijn nota met opmerkingen, toont verzoeker bovendien niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zoals

verweerder in de bestreden beslissing motiveert, brengt de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen verzoeker en zijn twee kinderen.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens artikel 8 van het EVRM dan wel volgens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande, wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stelling van verzoeker dat onvoldoende rekening gehouden wordt met het feit dat hij geen gekende nationaliteit heeft en dus niet kan worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, moet worden opgemerkt dat zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat verzoeker staatloos is, dit niet uitsluit dat verzoeker zich tot de Belgische diplomatieke post bevoegd voor zijn verblijfplaats of plaats van ophoud in het buitenland kan begeven. Betrokkene toont niet aan welk belang hij bij deze kritiek heeft. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij staatloos is doch maakt voor zijn identiteit gebruik van verschillende aliassen met verschillende nationaliteiten. Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt kan verzoeker geen beroep doen op zijn eigen onwil om zijn nationaliteit kenbaar te maken teneinde de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het materiële motiveringsbeginsel aannemelijk te maken.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN